

Маски

Як за царя Опенька, коли людей була жменька – то не було б цієї чуми, що сьогодні одягнула на голову корону... Або навпаки?

Як-то йти містом сьогодні, коли місто, по факту, безплodne, то можна й подумати... Покумекати й порозмислити над тим, чого у світі не вистачає.

Присів би десь на терасі в кафе, випив чаю, та поглянув би на той потік – автівки, люди, всі біжать, бо поспішають. А сьогодні? Який день? Початок тижня? Чи дата яка – то й того вже не знають. Бо карантин.

Я пам`ятаю метро, ранок без кави, коли на лекцію поспішав та переймався – що то за військові дії між Туреччиною та Сирією? Та чого Путін туди попхався? Я дійсно поспішав та листав новини, тоді ще підземку не закрили і можна було ганяти по метро за 4 гривні, бо студент.

А на лекції все не типово, адже можна обговорити вранішні новини з викладачем, а він зрозуміє. А куди подітися? Якщо студент сформулює думки та не зомліє – може то переросте у матеріал?

Я думав про світ, про вранішні новини та початок цього року, як каже моя бабця – високосного. Думки студента, більш-менш дорослого, куди їх подіти? То може в есе?

А рік розпочався невдало, невдало він і продовжився. І про те, що двадцятий високосний – ото було розголосу. Не події б ці скажені – хто б його знав?

Я їхав підземкою та побачив людей жменьку – як за Опенька. Посміявся б, та не до сміху було – бо в масках. Тоді ще маски були «не в тренді», та лиш нагадували про ту чуму, що надвигається.

Ескалатор підіймався повільно, маски вже розбіглися, тоді було спокійно – більш-менш спокійно. Зараз – не так.

Якби кожен у місті одягнув по масці – то були б проблеми, сказав мені мій знайомий, коли обговорювали останні події, ці всякі конфлікти, делеми... Та негаразди були б не в людей, а в інфекції – тієї, що з короною, зарази. Я погодився, та не одразу зрозумів більш глибокий посил у тій фразі. А якщо б кожен зняв з обличчя маску, та не медичну, а справжню – що тоді б було?